

หรรณ ลวง รัก

附加遗产 3

Additional
Heritage

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สุ่ยเซียนเจิง (水千丞) เขียน
เจินซุ่นเจิน แปล
กาอี้ (咖喱) ภาพ

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ในที่สุดก็เดินทางมาถึงบทสรุปของเรื่องราวความรักอันแสนซับซ้อนซึ่งมีจุดเริ่มต้นมาจากมรดกที่มีมูลค่ามหาศาล ในที่สุด 'ลั๋วอี้' ก็ตามหา 'เวินเสี่ยวฮุย' จนเจอ แม้จะต้องจากกันไปนานเป็นปี แต่ความรักที่เขามีให้กับเวินเสี่ยวฮุยก็ยังคงลึกซึ้งตราตรึงอยู่ในใจไม่มีวันเปลี่ยน ทว่าเวินเสี่ยวฮุยไม่อาจกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้อีกต่อไปแล้ว ด้วยสิ่งที่ลั๋วอี้เคยทำกับเขานั้นยากที่จะมองข้ามไปได้

แต่แล้วเวินเสี่ยวฮุยก็ตัดสินใจที่จะกลับมาปักกิ่งกับลั๋วอี้ เพราะเขารู้ดีว่าถึงอย่างไรชีวิตนี้ก็คงไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีจากชายคนนี้นั่นพัน เวินเสี่ยวฮุยกลับมาใช้ชีวิตที่เหมือนจะเป็นปกติ หากแต่เรื่องราวความแค้นระหว่าง 'นางสิง' กับลั๋วอี้ก็ยังคงติดตามราวกับเงาตามตัว ซึ่งเป็นความแค้นที่เวินเสี่ยวฮุยต้องเข้าไปข้องเกี่ยวอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

ท้ายที่สุดแล้วเวินเสี่ยวฮุยและลั๋วอี้จะมีวันหลุดพ้นจากเงาแค้นของนางสิงหรือไม่ แล้วความรักของคนทั้งสองจะลงเอยอย่างไร อีกทั้งในตอนพิเศษจะมีเรื่องราวของใครให้ได้ติดตามกันบ้าง คงต้องไปร่วมลุ้นกันใน 'Additional Heritage มรดกหลงรัก' เล่มสามต่อไปนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เอียน

หนุ่มใหญ่ชาวอเมริกันที่เพิ่งแต่งงานกับเฟิงเยี่ยหวา แม่ของวินเลี้ยวฮุย นับเป็นคนที่ทำให้วินเลี้ยวฮุยวางใจเรื่องแม่ของเขาได้ เพราะเอียนนั้นทั้งเป็นสุภาพบุรุษ และดูแลแม่ของเขาได้เป็นอย่างดี

* ฉินจื่อเจียว

เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาซึ่งมาซื้อเค้กที่ร้านของหลัวรู่ยเป็นประจำ ถึงแม้จะมีท่าทีเย็นชาไม่สนใจใคร เนื่องจากมีปมในใจซึ่งไม่อาจข้ามผ่านไปได้ แต่เขาก็เป็นคนที่ได้หัวใจของหลัวรู่ยไปครอง

* เหยาเหยา

น้องสาวของฉินจื่อเจียว เธอเป็นต้นเหตุที่ทำให้ฉินจื่อเจียวไปซื้อเค้กที่ร้านของหลัวรู่ยอยู่เป็นประจำ ทั้งยังเป็นจุดเริ่มต้นของปมในใจที่ทำให้ฉินจื่อเจียวปิดกั้นตนเองด้วยท่าทีเย็นชาไม่น่าเข้าใกล้อีกด้วย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง บันดาลครอบครั

การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ

การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ

การบูลลี่ การมีอคติต่อคนรักร่วมเพศ

การกล่าวถึงเลือด การสะกดรอยตาม

การลักพาตัว การกักขังหน่วยงานนี้

การทรยศ และการพยายามฆ่า

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้ที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 81

เวินเสี่ยวฮุยตื่นขึ้นมาด้วยความอ่อนเพลียอย่างรุนแรง

เขาไม่ได้อ่อนเพลียขนาดนี้มานานมากแล้ว แม้จะเคยออกกำลังกาย รวากับพวกมาโชคิสต์ที่หาที่ระบายอยู่ในฟิตเนสทั้งวันก็ยังไม่อ่อนเพลียขนาดนี้ ร่างกายของเขารวกับหนักขึ้นหลายสิบจิน จนทำให้ไม่อยากแม้แต่จะขยับนิ้ว ด้วยซ้ำ

ส่วนล่างของร่างกายเขาแทบจะไร้ความรู้สึกแล้ว เขาคุ่นเคยกับความรู้สึก เช่นนี้ดี ครั้งหนึ่งเขากับลั่วอู่เคยอ้อยอิ่งกันตลอดทั้งคืนโดยห้ามกันไม่อยู่ แล้ววันต่อมาก็แทบจะขยับตัวไม่ได้ ความอ่อนเยาว์และความสามารถทางกายภาพของลั่วอู่ทำให้เขาทุกข์ทรมานมากกว่าหนึ่งครั้ง เพียงแต่ว่าครั้งนี้นั้นสาหัสยิ่งกว่าเดิม

เขาพยายามยกมือขึ้นปิดตา แสงที่ลอดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างนั้นสว่าง และแสงตาจนเกินไป จิตใจที่หนักอึ้งและสภาวะอันมีดমনของเขาเป็นเหมือน แวมไพร์ที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืด ไม่สามารถมองดูและไม่คู่ควรกับแสงแดดเช่นนี้

ความทรงจำเมื่อคืนเลือนรางมาก แต่ก็ไม่เลือนรางเท่ากับตอนที่เขา ทำกับลั่วอู่ครั้งแรก ครั้งแรกเขาเมาจนภาพตัด ครั้งนี้น้อย่างน้อยร่างกายของเขาก็ช่วยยให้เขาจดจำได้ว่าลั่วอู่นั้นคลุ้มคลั่งแค่ไหน แต่ว่าสิ่งที่แตกต่างจาก ครั้งแรกสุดนั้นไม่ใช่ว่าเขาจำได้หรือไม่ แต่เขากลับใจเย็นมากต่างหาก

เขาไร้ซึ่งความโกรธ ความขุ่นเคือง ความหงุดหงิด ความเสียใจ หรือ

แม้กระทั่งความละเอียดใจ มีเพียงความสงบเท่านั้น สูดหายใจแล้วเขารู้ว่าวันนี้จะมาถึงในไม่ช้าก็เร็ว การลงมือขณะที่เขาเมาจนไร้สตินั้นก็ยิ่งดีกว่าอดทนจนถึงขีดจำกัดแล้วค่อยเผยเขี้ยวออกมาให้เห็น ถ้าถึงตอนนั้นมันจะไม่ส่งผลดีกับใครเลย

เขาลืมตานอนอยู่บนเตียงครู่หนึ่งก่อนจะพยายามอดทนต่อความเจ็บและลุกขึ้นมา บนร่างกายและบนเตียงของเขาสะอาดสะอ้าน ทั้งยังมีกลิ่นแอลกอฮอล์และน้ำยาฆ่าเชื้อจางๆ ในอากาศอีกด้วย ล้วงทำความสะอาดแล้วความเอาใจใส่ของลั่วอั้นคงสิ้นคงว เขาไม่เคยมีจุดบกพร่องใดให้ตำหนิเลย จะว่าไปก็เป็นเรื่องแปลกที่คนคนหนึ่งจะทั้งสามารถอ่อนโยนและโหดร้ายจนถึงขีดสุดได้

หลังจากเขาสวมเสื้อเสร็จแล้วก็ถึงหัวรุ่งจึงเดินออกไปนอกห้อง

เมื่อกวาดตามองทางเดินเวียนเสี้ยวซุ่ยก็เห็นลั่วอั้นลุกขึ้นมาจากโซฟาอีกฝ่ายเอาโน้ตบุ๊กบนตักออกแล้วเดินเข้ามา รอยยิ้มสะกดตาที่ปกปิดไว้ไม่อยู่ออยอิงอยู่บนใบหน้าของเขา

"ตื่นมาทำไม พักผ่อนต่ออีกหน่อยเถอะ"

"หัวร่อยละ" ทันทีที่เขาเอ่ยปากก็เป็นอันต้องตกใจ ทำไมเสียงของเขาถึงได้แหบแห้งขนาดนี้

"ยังหลับอยู่เลย เขาเมากว่าพี่อีก"

เมื่อวินเสี้ยวซุ่ยเปิดประตูห้องนอนเขาก็เห็นว่าลั่วอั้นกำลังหลับสบายอยู่บนเตียงจริงๆ เขาจึงวางใจ เมื่อมีลั่วอั้นอยู่เขามักจะตึงเครียดอยู่เสมอไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม

ลั่วอั้นปิดประตูเบาๆ แล้วโอบไหล่ของเขา "ตื่นแล้วก็กินอะไรสักหน่อยเถอะ กินเสร็จจะไปพักต่อก็ได้ เมื่อคืนคงเหนื่อยมากสินะ" น้ำเสียงนั้นยังคงอ่อนโยนและเปี่ยมไปด้วยความเอ็นดูเช่นเคย

"อืม" วินเสี้ยวซุ่ยหลีกเลี่ยงการกอดของเขาอย่างแนบเนียนแล้วเดินเข้าไปในห้องครัว

ลั่วอั้นมองคู่มือของตัวเองอย่างอึ้งๆ แล้วลดมันลงอย่างแข็งทื่อ

เขาเปิดกล่องเก็บความร้อน อาหารเข้ามือเบาวางอยู่ตรงหน้าเขา จากนั้น
เวนเสี่ยวซุยก็กินมันเจียบๆ

ลั้วอึ้งลงตรงหน้าเขาพาลงมองเขาอย่างล้าลึก

เวนเสี่ยวซุยกินเกลี้ยงภายในไม่กี่คำ จากนั้นก็ต้องการจะลุกขึ้น "ฉันจะ
ไปปลูกและป้อนยาแก้เมาให้เขา"

ลั้วอึ้งว่าข้อมือของเขา "ให้เขานอนต่อสักหน่อยเถอะ ถ้าไม่จำเป็น
ก็กินยาแก้เมาให้น้อยหน่อย มันไม่ดีต่อร่างกาย"

เวนเสี่ยวซุยพูดอย่างเย็นชา "นายไม่ต้องเสแสร้งเป็นห่วงเขาขนาดนี้
ก็ได้มั้ง จำเป็นด้วยหรือ"

"เขาเป็นเพื่อนสนิทของพี่ แน่แน่นอนว่าผมต้องเป็นห่วงเขา"

เวนเสี่ยวซุยหัวเราะออกมา เมื่อดูจากสิ่งที่ลั้วอึ้งเคยทำ อีกฝ่ายเคยมองว่า
ลั้วอึ้งเป็นเพื่อนสนิทของเขาด้วยหรือ เขาต้องการสะบัดมือของลั้วอึ้งออก
แต่ครั้งนั้นกลับทำไม่สำเร็จ

ลั้วอึ้งพยักพยิตคาง "นั่งลง"

ทั้งๆ ที่เป็นประโยคสบายๆ แต่กลับมีกลิ่นอายของคำสั่ง เวนเสี่ยวซุย
นั่งลงโดยไม่รู้ตัว เขาก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าลั้วอึ้งต้องการจะพูดอะไร

ลั้วอึ้งว่ามือของเขามาไว้ข้างปากแล้วพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "พี่คง
ไม่ได้ลืมเรื่องเมื่อคืนหรือใช่ไหม"

"ไม่ได้ลืม" เวนเสี่ยวซุยตอบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

ลั้วอึ้งหัวเราะ "อย่างนั้นก็ดี ผมยังนึกว่าพี่ดื่มมากไปแล้วจะลืมซะอีก
เมื่อคืนผมควบคุมตัวเองได้ไม่ดี...เดี๋ยวผม मदให้พี่สักหน่อยดีไหม"

"ไม่ต้อง"

ลั้วอึ้งริมฝีปากอยู่บนข้อนิ้วของเขา ดวงตาล้าลึกคู่หนึ่งมีเสน่ห์น่าหลงใหล
"ผมดีใจมากที่พวกเรายังรู้จักกันเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เมื่อคืนมันสุดยอดจริงๆ
พี่เสี่ยวซุย พี่ก็ชอบมากเหมือนกันใช่ไหม"

"ฉันเพิ่งจะยี่สิบสี่สิบห้า แล้วก็ไม่ได้ตายด้านสักหน่อย ทำไมจะไม่ชอบ"
เวนเสี่ยวซุยต้องการดึงมือกลับแต่ลั้วอึ้งไม่ยอมปล่อย เขารู้สึกว่าบริเวณที่ริมฝีปาก

ของลัวอี้เคลื่อนผ่านร้อนระอุราวกับกำลังเผาไหม้

เมื่อลัวอี้เห็นใบหน้าที่ไร้กลิ่นอารมณ์ของเวินเสี่ยวซูยก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย "พี่จำได้มากน้อยแค่ไหน จำได้ไหมว่าพวกเราทำไปกี่ครั้ง เปลี่ยนไปกี่ท่า จำได้ไหมว่าขาของพี่พันรอบเอวผมแล้วควรได้น้ำฟองแค่ไหน"

"ร่วมรักกันก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้นไม่ใช่หรือ" เวินเสี่ยวซูยหัวเราะเยาะ "นายคงไม่คิดว่ามีแต่ฉันที่เป็นแบบนี้หรือมั้ง ถ้าอย่างนั้นนายก็ควรจะลองกับคนอื่นดูบ้าง ทักษะของฉันไม่เท่าไรหรอก โลกข้างนอกกว้างใหญ่จะตายไป"

สีหน้าของลัวอี้เปลี่ยนไปเล็กน้อย "พี่ตั้งใจจะยั่วโมโหผมใช่ไหม"

"เปล่า ฉันแค่อยากจะบอกนายว่าไม่ว่าฉันจะทำกับคนอื่นหรือนาย จะทำกับคนอื่นก็ไม่แตกต่างอะไรจากเมื่อคืนหรอก"

ลัวอี้หรีดตาลงเล็กน้อย แววตาสดใสว่าเรื่องที่เพิ่งออกมาจากกันบึ้งของ หัวใจเขาหายไปอย่างสิ้นเชิง ดวงตาของเขามีดมณลงอีกครั้ง

"อ้อ น่าจะต่างอยู่นะ คนทั่วไปไม่ได้มีสมรรถภาพร่างกายดีเหมือนนาย" เวินเสี่ยวซูยอาศัยช่วงที่ลัวอี้กำลังตกตะลึงดึงมือกลับ เขาพิงพนักเก้าอี้พลาถมองอีกฝ่ายอย่างเย็นชา

หน้าอกของลัวอี้กระเพื่อมขึ้นลงอย่างแรง เมื่อมองไปยังใบหน้าที่ทำให้เขาหลงใหลตรงหน้าก็ยังรู้สึกเจ็บตรงหัวใจ ไอแห่งความโกรธพุ่งจากฝ่าเท้าขึ้นไปถึง ศีรษะ เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะขมแรงกระตุ้นบางอย่างเอาไว้ ก่อนจะพูดเสียงทุ้มต่ำ

"ถ้ารู้ว่าพี่ไม่เคยตั้งแต่ว่าง ผมก็คงไม่อดทนนานขนาดนั้น"

"อืม สิ่งที่ฉันพูดมานี้คือความจริง" เวินเสี่ยวซูยลุกขึ้นยืน "ลัวอี้ ตอนนี้นายได้ทุกอย่างที่อยากได้แล้ว ยินดีด้วยนะ" เขาเอียงศีรษะ "ไม่สิ ฉันควรจะพูดว่าไม่ว่านายอยากได้อะไรนายก็จะได้ในที่สุด"

ลัวอี้ก้มหน้าลง กำหมัดแน่นอยู่ใต้โต๊ะ "สิ่งที่ผมอยากได้ไม่ใช่พี่ที่เป็นแบบนี้"

เวินเสี่ยวซูยแทบจะหลุดหัวเราะ "สิ่งที่ฉันอยากได้ก็ไม่ใช่ชายที่เป็นแบบนี้เหมือนกัน นายคืนมันให้ฉันได้ไหมล่ะ"

ในเวลานี้เองจู่ๆ เสียกริ่งประตูก็ดังขึ้น ทั้งสองคนต่างชะงัก
 เวินเสี่ยวซุยเซ็ดหน้าแล้วหมุนตัวไปเปิดประตู คนที่ยืนอยู่หน้าประตูเป็น
 คนที่เขานึกไม่ถึง...หลิขั้ว

"พะ...พี่ใหญ่หลิ" เวินเสี่ยวซุยตะลึงงัน เขาอยากจะปิดประตูในแวบแรก
 แต่ก็รู้สึกว่ามันเสียมารยาทเกินไป ทว่าขณะที่เขาสัมผัสได้ถึงไอเย็นเยือก
 จากด้านหลัง เขาก็คิดว่าการเสียมารยาทเป็นผลลัพธ์ที่เบาที่สุดแล้ว

อย่างไรก็ดีหลิขั้วกลับไม่ได้ให้ออกาสเวินเสี่ยวซุยทำเช่นนี้ เขาเดินเข้ามา
 ด้วยใบหน้าเยือกเย็น บุคลิกที่เป็นสุภาพบุรุษและสง่างามตลอดเวลาเจือปน
 ความหงุดหงิดเล็กน้อย เวินเสี่ยวซุยมั่นใจว่าเขาเองก็ล้มเหลวในเรื่องของ
 หลิเจิงชิวเช่นกัน

ลั้วอี้ลุกขึ้นยืน สายตาที่มองหลิขั้วนั้นราวกับงูพิษตัวหนึ่ง เห็นได้ชัดว่า
 เขาไม่จำเป็นต้องแสวงหาเป็นคนรักที่สมบูรณ์แบบต่อหน้าหลิขั้วเลย

หลิขั้วมองดูเวินเสี่ยวซุยที่กำลังตื่นตระหนก แล้วมองลั้วอี้อีกครั้ง
 ก่อนจะพูดอย่างใจเย็น

"ลั้วอี้ นายควรจะได้ได้แล้ว"

"นายมีสิทธิ์สั่งสอนฉันตั้งแต่เมื่อไหร่" ลั้วอี้พูดอย่างเย็นชา

"ตั้งแต่ที่นายคุกคามเพื่อนของฉัน"

เวินเสี่ยวซุยพูดเสียงเบา "พี่ใหญ่หลิ พี่ไม่ควรมา พี่ควรกลับไปได้แล้ว"

หลิขั้วมองเวินเสี่ยวซุย "เสี่ยวซุย ที่ฉันมาก็เพื่อให้โอกาสนายเป็น
 ครั้งสุดท้าย ถ้านายไปอเมริกาตอนนี้ ฉันรับประกันว่าลั้วอี้จะไม่มีวันเจอนาย
 กับแม่ของนายไปชั่วชีวิต" เขาหลุบตาลง ดูเจ็บปวดเป็นอย่างมาก "ฉันช่วย
 เจิงชิวไม่ได้ แต่ฉันหวังว่าอย่างน้อยฉันจะช่วยนายได้"

คำพูดนี้ทำให้ลั้วอี้โมโหอย่างเห็นได้ชัด เขาเดินเข้าไปสองสามก้าว
 ความเกลียดชังและความริษยาที่เขามีต่อหลิขั้วมาเป็นเวลานานได้ระเบิดขึ้น
 ในช่วงเวลาที่พวกเขาเผชิญหน้ากัน หายากมากที่ลั้วอี้จะเจอคู่ปรับที่มีฝีมือสูสี
 สักครั้งในชีวิตนี้ เมื่อคิดว่าคนคนนี้ได้กลายเป็นภัยคุกคามจริงๆ เขาก็เพียงแค่
 ต้องการกำจัดโดยเร็วที่สุด

เวินเสี่ยวฮุยไม่รู้วาลัว้อทำอะไรได้บ้างจึงคิดจะขว้างระหว่างพวกเขาทั้งสองคน แต่กลับถูกหลิวซู่ติงไปอยู่ด้านหลัง

การกระทำเช่นนี้ทำให้ลัว้อยิ่งโมโหมากกว่าเดิม การแสดงออกของเขาบิตเบี้ยวราวกับหมาป่าผู้หิวโหย เขาเดินเข้าไปหาหลิวซู่ติงก่อนจะยกมือซ้ายขึ้นมาตึงคอเสื้อของหลิวซู่ซำๆ เขากำหมัดจนมันส่งเสียงดังกรอบแกรบ

ลัว้อมักจะแพ้หลิวซู่ในเรื่องของความเป็นผู้ใหญ่และความใจเย็นเสมอ เมื่ออยู่ต่อหน้าเขา ทว่าความริษยาทำให้ลัว้อแสดงออกเหมือนชายหนุ่มวัยยี่สิบเป็นครั้งแรก

หลิวซู่ไม่ยับยั้งพละกำลังของเขาอย่างใจเย็น "เสี่ยวฮุยเป็นคนเช่าห้องนี้ ถ้านายลงมือที่นี้ พอตาร์วจมาถึง นายคิดว่าเสี่ยวฮุยจะแจ้งว่าใครบุกเข้าห้องของเขาล่ะ"

ลัว้อสะบัดมือขวาคำคอของหลิวซู่

หลิวซู่รู้สึกเพียงว่าตัวเย็นเฉียบ ประกายความประหลาดใจวาบผ่านดวงตาของเขา

เวินเสี่ยวฮุยร้องอุทานด้วยความตกใจ เขาไม่รู้วาลัว้อหยิบมีดพับแหลมคมมาจากไหน ใบมีดนั้นบางเหมือนปีกจักจั่นและเปล่งแสงสีเงินเย็นเฉียบ ตอนนั้นคอของหลิวซู่ถูกกรีดเป็นรอยเลือดเล็กๆ แล้ว

"ลัว้อ! นายทำอะไรนะ!" เวินเสี่ยวฮุยต้องการจะพุ่งเข้าไป

"อย่าขยับ" ลัว้อพูดกับเวินเสี่ยวฮุย ทว่าสายตากลับมองหลิวซู่อย่างเย็นชา คำพูดที่หลุดออกมาจากริมฝีปากบางๆ นั้นชวนให้ผู้คนสั่นหลังเย็นวาบ "หลิวซู่ ต่อให้ฉันตัดหูหรือนิ้วของนายตรงนี้ ฉันก็มีปัญญาซดไข่ ถ้าแค่กรีดหน้าของนายไม่กี่รอยฉันก็ไม่ต้องเข้าคุกด้วยซ้ำ..."

"ลัว้อนายมันบ้าไปแล้ว!" เวินเสี่ยวฮุยคว้าแขนของลัว้อ ก่อนพูดเสียงสั่น "นายปล่อยเขาเดี๋ยวนี้ละ ถ้านายกล้าแตะต้องเขาล่ะก็ ฉันสู้ตายแน่"

ลัว้อเผยรอยยิ้มโหดเหี้ยม "พี่พูดขนาดนี้แล้ว ผมจะปล่อยให้เขาจากไปอย่างปลอดภัยได้อย่างไรล่ะ"

หลิวซู่หรีดตา "น่าสมเพชจริงๆ นายกับเช่าฉวนวินเป็นพวกเดียวกันเลย"

ยิ่งหวาดระแวงมากเท่าไรก็ยิ่งผลักคนรักออกไปไกลมากขึ้นเท่านั้น เหตุผลง่าย ๆ แค่นี้นายยังไม่เข้าใจ ถ้าอย่างนั้นก็สมควรแล้ว"

แววตาของลั้วอี้เปล่งประกายดูร้าย

เวนเสี่ยวสวูกัดแขนของลั้วอี้อย่างแรง ลั้วอี้ปล่อยแขนเนื่องจากความเจ็บปวดฉับพลัน เวนเสี่ยวสวูยื่นมือผลักหลังลั้วอี้ออกไป หลังลั้วอี้คว่ำแขนของลั้วอี้และบิดไปข้างหลัง ระหว่างที่กำลังซูลมุนอยู่นั้นเวนเสี่ยวสวูพลันรู้สึกว้าวุ่นใจของเขา จากนั้นเขาก็ร้องอุทานออกมาด้วยความเจ็บปวด

ลั้วอี้กับหลังลั้วอี้ต่างก็ตกตะลึง ลั้วอี้สะบัดหลุดจากพันธนาการของหลังลั้วอี้ทันทีที่หันตัวกลับไปมองก็เห็นว่ามิดของตัวเองกรีดไหล่ของเวนเสี่ยวสวูเข้าให้แล้ว

"เสี่ยวสวู!" หลั้วยู่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจึงเดินออกมาจากห้องและเห็นฉากนี้เข้า

"พี่เสี่ยวสวู" มิดของลั้วอี้ร่วงลงพื้นเสียงดัง เขาต้องการพุ่งเข้ามาแต่กลับถูกกระแทกด้วยหมัดของหลังลั้วอี้จนล้มไปกองกับพื้น

หลั้วยู่วิ่งเข้าไปแล้วคลាយเลือดของเวนเสี่ยวสวูเพื่อดูบาดแผลอย่างระมัดระวัง บาดแผลยาวเล็กน้อย แต่ตื้นมาก ใบหน้าซีดขาวของเขาจึงมีสีเลือดคืนกลับมาบ้างแล้ว

หลังลั้วอี้ถอนหายใจอย่างโล่งอกเช่นกัน "กล่องยาอยู่ที่ไหน"

ลั้วอี้ลุกขึ้นมาจากพื้น เช็ดรอยเลือดที่มุมปาก ต้องการจะโจมตีหลังลั้วอี้ราวกับหมาป่าที่ดุร้าย

"พี่ใหญ่หลี่" เวนเสี่ยวสวูมองหลังลั้วอี้ พุดแต่ละคำอย่างจริงจัง "พี่ไปเถอะ"

หลังลั้วอี้มองเขาอย่างตกตะลึง

เวนเสี่ยวสวูก้มหน้าลงไม่กล้ามองเขา "ต่อไปพี่ก็ไม่ต้องมายุ่งเรื่องของพวกเราอีก...ขอโทษด้วย"

หลังลั้วอี้หันตัวก่อนจะถอนหายใจ ดูอ่อนล้าอย่างที่สุด เขาหัวเราะเยาะตัวเอง "เสี่ยวสวู ดูแลตัวเองด้วย" พอพูดจบเขาก็เดินจากไป

หลั้วยู่กำหมัดแน่น รีบตามออกไปส่งเขา

เมื่อเหลือเพียงลั่วอู้กับวินเสี่ยวซุยตามลำพังภายในห้อง ความเงียบก็เชือดเฉือนหัวใจของพวกเขาทั้งสองคนราวกับใบมีด

ลั่วอู้ตะลึงงันมาก เขาปิดบอยผมที่ปรกหน้าผากออก ก่อนจะหยิบกล่องยาออกมาจากในตู้ด้วยต้องการที่จะพยายามให้วินเสี่ยวซุย

วินเสี่ยวซุยแยงแอลกอฮอล์มาเช็ดบาดแผล ลั่วอู้ก็พยายามห้ามเลือดให้เขาเช่นกัน จากนั้นก็พันด้วยผ้าพันแผลสองรอบ

หลังจากความเงียบงันอันยาวนานวินเสี่ยวซุยก็พูดขึ้น "วินเสี่ยวซุยคนที่นายต้องการได้หายไปพร้อมกับลั่วอู้คนที่ฉันต้องการแล้ว นายเป็นคนทำให้ฉันกลายเป็นแบบนี้ คนแปลกหน้าสองคนที่ต้องการจะตามหาเงาที่คุ้นเคยจากอีกฝ่าย นายไม่คิดว่ามันตลกหรือหยาบ มันจะมีความหมายอะไรละ"

ลั่วอู้พูดเสียงเบา "ไม่ว่าพี่จะเปลี่ยนไปอย่างไร ผมก็ยังรักพี่"

"แต่ฉันไม่ได้รักนาย" วินเสี่ยวซุยมองลั่วอู้อย่างเฉยชา "ฉันเกลียดนาย ฉันกลัวนาย ถ้าสามารถย้อนเวลากลับไปได้ฉันหวังว่าฉันจะไม่เคยรู้จักนาย"

ลั่วอู้ขมความเจ็บปวดในหัวใจเอาไว้ ก่อนคว้ามือของวินเสี่ยวซุยแล้วพูดอย่างขัดถ้อยขัดคำ

"ผมจะทำให้พี่รักผมในตอนนี รักที่แท้จริงของผม"

วินเสี่ยวซุยมองอีกฝ่าย แววตาล่งลอยคล้ายไม่มีอะไรอยู่ในนั้นเลย

ลั่วอู้โน้มตัวจูบริมฝีปากของเขา "อีกไม่กี่วันผมจะพาพี่กลับปักกิ่ง พวกเราจะเริ่มต้นใหม่ด้วยกัน"

วินเสี่ยวซุยเบือนหน้าหนี

หลั่วยกลับเข้ามาในเวลานี้พอดี วินเสี่ยวซุยจึงพูดขึ้น "ทำไมนายไม่ได้เลือกคลุมแล้วค่อยออกไปล่ะ หนาวจะตาย"

หลั่วยส่ายหน้า "ไม่หนาว ไหล่ของนายเป็นยังงี้บ้าง"

"ไม่เป็นไร แคแผลภายนอก"

หลั่วยถลึงตามองลั่วอู้ ก่อนจะคว้าแขนของวินเสี่ยวซุยมาตรวจสอบอย่างละเอียด

วินเสี่ยวซุยอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองมิดพิบซึ่งตกอยู่บนพื้น เมื่อคิดว่า

ลั้วอ๊วกของอย่างนี้ตลอดเวลาแมต่อนอยู่บ้านก็ชนลูกชนพองอยู่ในใจ ถ้าหลิซั่ว
 บาดเจ็บเพราะเขาจริง ๆ เขาก็คงจะโทษตัวเองไปตลอดชีวิต โชคดีที่คราวนี้
 หลิซั่วคงจะยอมแพ้งจริง ๆ แล้วละมัง...เมื่อเขานึกถึงแวตตามิดหวังของหลิซั่ว
 ก่อนที่จะจากไปก็รู้สึกทรมานเป็นที่สุด เขาเป็นหนี้บุญคุณหลิซั่วและคาดว่า
 ทั้งชีวิตนี้ก็คงชาติใช้ให้ไม่หมด

หลิ้วยพูต "เสี่ยวฮุย ไปเปลี่ยนเสื้อเถอะ"

เวินเสี่ยวฮุยพยักหน้า "ฉันจะพานายออกไปเดินเล่น"

ลั้วอ๊วกลุกขึ้นตามเช่นกัน "ผมก็จะไปกับพวกพี่ด้วย"

"รถของฉันนั่งได้แค่สองคน"

ลั้วอ๊วกปากแต่สุดท้ายก็ไม่ได้ดังดัน "ออกไปข้างนอกก็ระวังด้วย"

หลังจากเวินเสี่ยวฮุยกับหลิ้วยฮวมเสื้อเรียบร้อยก็ขับรถออกไปแล้ว

หลิ้วยถอนหายใจยืดยาว "อยู่กับลั้วอ๊วกแล้วอึดอัดเป็นบ้า"

"ฉันก็เลยพานายออกมาไง"

"พวกเราจะไปไหนกันเหอ"

"ไปเจอเพื่อนคนหนึ่ง ถ้า...ตอนนี้เจอได้นะนะ" เวินเสี่ยวฮุยหยิบมือถือ
 ออกมา เขาโทรหาหลิเจิงชีวิตด้วยความอึดอัดเล็กน้อย มีคนรับสายแล้ว
 "ฮัลโหล เจิงชีวิต?"

เสียงของหลิเจิงชีวิตฟังดูอ่อนแรง "Adi?"

"นายอยู่ที่ไหนนะ"

"อยู่ที่ห้องนะ"

"เยี่ยมไปเลย เสาฉนวนทำให้นาย...เอ่อ...สุดท้ายได้กลับห้องก็ดีแล้ว"

"อืม พี่ใหญ่หลิพาฉันกลับมา"

"ตอนนี้เขายังอยู่กับนายหรือเปล่า"

"ตอนเช้าอยู่ แต่ตอนนี้กลับไปแล้ว เขาบอกว่าจะไปหานายนะ"

"อ้อ ฉันเพิ่งออกมาจากห้อง คือว่า...ฉันแวะไปหานายได้ไหม"

"...ได้สิ นายอยากกินอะไรละ"

เวินเสี่ยวฮุยหัวเราะ "ได้หมด"

หลังจากวางสายหัวรู่ยกก็ถามขึ้น "ใครเหรือ"
 "เพื่อนใหม่ ฉันคิดว่าเขาค่อนข้างเหมือนนาย"
 หัวรู่ยกพูดติดตลก "น่ารักเหมือนฉันนะเหรือ"
 "ค่อนข้างเหมือนกับนายเมื่อก่อน" เวินเสี่ยวซุยยิ้มพลางเอ่ย "ดูน่าสงสารนะ"
 "เพราะอย่างนั้นโรคแม่ไก่ของนายก็เลยกำเริบสินะ" หัวรู่ยกอยู่ปาก
 "ฉันชักจะหึงแล้วสิ"

เวินเสี่ยวซุยบีบๆ แก้มของเขา "ไว้ใจแล้วนายต้องชอบเขาแน่"
 เมื่อมาถึงที่พักของหลี่เจิงชิว ทั้งสองคนก็ซื้อผลไม้กันอยู่ที่ชั้นล่าง
 ตัวของหลี่เจิงชิวนั้นชืดขาวและอ่อนแอเหมือนกับเสียงของเขา มันไม่ใช่
 ความอ่อนแอทางร่างกาย หากแต่เป็นความอ่อนแอแบบที่จิตใจถูกทำร้าย
 เขา चुบผอมจนโหนกแก้มโปนออกมาเล็กน้อย เห็นแล้วชวนให้ปวดใจเป็น
 อย่างมาก

เมื่อหลี่เจิงชิวเห็นหัวรู่ยกก็ดูเหมือนต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะตอบสนอง
 เขาถามเวินเสี่ยวซุยด้วยแววตาสงสัย

"เขาคือ..."

"ใช่ เขาคือหัวรู่ยก หัวรู่ยก นี่คือนี่เจิงชิว"

หัวรู่ยกยิ้มพลางทักทายเขา "ไง สวัสดิ์"

หลี่เจิงชิวมองดูรอยยิ้มที่สดใสและน่ารักของหัวรู่ยก ในใจก็รู้สึกอิจฉา
 เล็กน้อย ดูเหมือนว่าทุกคนที่อยู่เคียงข้างเวินเสี่ยวซุยล้วนแต่มีความมั่นใจ
 ในตัวเองและเปล่งประกายเสมอ

"ฉันซื้อผลไม้มาให้ นาย มาๆ นายเลี้ยงข้าวพวกเรานะ"

"อ้อ นายซื้อมั่งคุณมาได้ยังไง มันแพงมากนะ..." ทันทีที่หลี่เจิงชิวรับ
 ผลไม้มาก็ปันอุบ

หลังจากเวินเสี่ยวซุยเข้ามาในห้องแล้วก็มองไปรอบๆ ร่องรอยจากการ
 อาละวาดของเหล่าฉินครวาก่อนถูกเก็บกวาดหมดแล้ว หลี่เจิงชิวเป็นคนสะอาด
 เรียบร้อยมาก เขาจัดห้องอย่างเป็นระเบียบ เพียงแต่มีของบางอย่างเช่นแจกัน
 ที่แตกแตกหรือเก้าอี้พังๆ ที่ไม่อาจกลับมาเป็นแบบเดิมได้แล้ว

หลี่เจิ้งชีว์หันหลังไม่ก่อนจะซงซาแล้วจึงยกเข้ามา "ฉันกำลังตุนซุ๊ปไก่"
 "อืม หอมจังเลย" หลัวรู่ยสูดๆ จมูก
 เวินเสี่ยวซุยมองดูใบหน้าซีดขาวของหลี่เจิ้งชีว์ "นาย...กลับมาตอนไหน
 เหวอ"

"เมื่อวาน"

"เช้าฉวินไม่ได้ทำอะไรให้นายลำบากใช่ไหม"
 หลี่เจิ้งชีว์ตัวสั่นทันทีที่ได้ยินชื่อนี้ เขากลิ่นน้ำลาย จะพยกหน้าก็ไม่ใช่ว่า
 จะส่ายหน้าก็ไม่เชิง ได้แต่เงยบออยู่อย่างนั้น
 เวินเสี่ยวซุยถอนหายใจ "พี่ใหญ่หลี่แค่พาพี่สาวของเขาไปด้วย เขาก็
 ปล่อยนายแล้วเหวอ"

ครั้งนี้หลี่เจิ้งชีว์ส่ายหน้า

"เขาจะมามาหานายอีกหรือเปล่า"

"ฉันไม่รู้" หลี่เจิ้งชีว์บิดมือไปมา "ฉันคิดว่าจะย้ายไปเมืองอื่น"

"ย้ายไปไหน"

"คงไม่ไกลมาก แต่ยังไม่ได้คิด"

"นายต้องการเงินหรือเปล่า"

หลี่เจิ้งชีว์ส่ายหน้า "ฉัน...มีเงินเก็บนิดหน่อย"

"ถ้านายต้องการละก็บอกฉันได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ" เวินเสี่ยวซุยนึกอะไร
 บางอย่างได้ก็เขียนที่อยู่อีเมลและรหัสผ่านให้เขา "นี่เป็นอีเมลลับ ถ้านาย
 เปลี่ยนบัญชีจะใช้อีเมลนี้ติดต่อฉันก็ได้ ฉันก็จะใช้อีเมลนี้ติดต่อนายเหมือนกัน"

หลี่เจิ้งชีว์พยกหน้าแล้วรับมันมาอย่างระมัดระวัง

เวินเสี่ยวซุยไม่ต้องการพูดถึงเช้าฉวินอีกต่อไปแล้ว เขาเองก็มีเรื่อง
 นานहुตหงิดอยู่เต็มสมอง และไม่ต้องการพูดเรื่องกวนใจของคนอื่น เขากับ
 หลัวรู่ยต่างพร้อมใจกันเล่าเรื่องสมัยเด็กของตัวเอง กระทั่งบนใบหน้าของ
 หลี่เจิ้งชีว์ปรากฏรอยยิ้มจางๆ ในที่สุด

ทั้งสามคนกินดื่มอย่างมีความสุข และก่อนจะกลับเวินเสี่ยวซุยก็บอกกับ
 หลี่เจิ้งชีว์ว่าเขาจะกลับเมืองหลวงแล้วและบอกอีกฝ่ายว่าต้องติดต่อเขาด้วย

อีเมลนั้น หลี่เจิ้งชิวคว้าเสื้อของเขาอย่างอหังการแล้วพูดเสียงเบา

"เสี่ยวฮุย ขอบคุณนายมาก การได้รู้จักกับนายมันดีมาก"

เวินเสี่ยวฮุยขยี้ๆ ผมของเขาก่อนจะหัวเราะแล้วพูด "ไม่ต้องขอบคุณ
หрок สบายมาก ถ้าเป็นไปได้ละก็ฝากดูแลพี่ใหญ่หลี่แทนฉันด้วย"

หลี่เจิ้งชิวได้แต่พินหัวเราะ ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี เวินเสี่ยวฮุยเอง
ก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่สามารถให้คำสัญญาใดๆ ได้ ขณะที่เขามองดูความลังเล
ความวิตกกังวล ความหมัดหนทาง และความกลัวของหลี่เจิ้งชิวในตอนนั้น
ก็รู้สึกเหมือนกับว่ากำลังส่องกระจก เพียงแต่ว่าเขาแข็งแกร่งกว่าหลี่เจิ้งชิวมาก

หลังจากออกจากห้องของหลี่เจิ้งชิว หลี่รู่ยก็กระซิบ "นายกลัวหรือเปล่า
กลับไปนะ"

เวินเสี่ยวฮุยส่ายหน้า "ฉันคิดถึงแม่นะ"

"ฉันจะอยู่กับนายเสมอ"

เวินเสี่ยวฮุยจับไหล่ของเขาแล้วยิ้มพร้อมกับเอ่ย "ฉันรู้"

เขาไม่รู้ว่าตัวเองต้องเจอกับอะไรบ้างหลังจากที่กลับเมืองหลวง ลั่วอี้
ที่ติดด้านขึ้นเรื่อยๆ พฤติกรรมที่เหมือนกับเสือจ้องตะครุบเหยื่อ ทันใดนั้น
เขาก็พบว่าตัวเองไม่สนใจอะไรอีกต่อไปแล้ว จะดีหรือร้ายก็แค่วันวันหนึ่ง

เพียงแต่ลั่วอี้ยาได้หวังว่าพวกเขาจะกลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อนเลย
ไม่มีอะไรที่สามารถ 'เริ่มต้นใหม่' ได้ทั้งนั้น

บทที่ 82

หลังกลับมาถึงบ้านเกิดที่จากมานาน เวินเสี่ยวสวดยืนออกมาจากห้องโดยสารแล้วสูดอากาศเอือกใหญ่เพื่อสัมผัสกับอากาศร้อนแห้งซึ่งแตกต่างจากทางตอนใต้ อย่างไรก็ตามก็ดีสภาพอากาศชุ่มฉ่ำ เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่เขาสูดเข้าไปนั้นไม่ได้มีแค่อากาศเพียงอย่างเดียว

ลั่วอี้จู่มือของเขาเดินออกจากสนามบินราวกับไม่มีใครอยู่ตรงนั้น ไม่สนใจสายตาของผู้คนพลุกพล่านที่กำลังเฝ้ามองอยู่ ส่วนลั่วอู่ยี่ที่เดินตามอยู่ข้างๆ ก็พลันหวั่นโดยไม่รู้ตัว

เมื่อขึ้นรถเวินเสี่ยวสวดยายามนั่งให้ห่างจากลั่วอู่ยี่มากที่สุด อย่างไรก็ตามก็ดีพื้นที่เบาะหลังนั้นเล็กมาก ทั้งยังมีลั่วอู่ยี่ที่กุมมือของเขาอยู่ตลอดเวลาจนแทบจะเหมือนคนติดจรวด คล้ายกับกลัวว่าเขาจะหายไปทันทีที่ปล่อยมือ พวกเขากุมมือจนกระทั่งมีเหงื่อซึมอยู่บนฝ่ามือ เวินเสี่ยวสวดยุ่รู้สึกไม่สบายตัวจึงดึงเบาๆ แต่กลับไม่อาจดึงหลุดได้

ภายในรถเกิดความเงียบอันน่าอึดอัด

หลังจากผ่านไปนานลั่วอู่ยี่ก็พูดขึ้น "เสี่ยวสวดย พงษ์นี้คุณน้ำก็จะกลับเงินแล้ว"

"เร็วจังเลยนะ" หัวใจของเวินเสี่ยวสวดยีบแน่น แม้เขาจะคิดถึงแม่ของเขามาก แต่ตอนนี้จู่ๆ เขาก็ตระหนักได้ว่าอันที่จริงตัวเขาเองก็ยังไม่ได้เตรียมพร้อมเลย จึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกกลัว

ลั่วอู้คล้ายกับอ่านความคิดของเขาออก "ไม่ต้องกลัว ถ้าที่ต้องการ..."
 "ไม่ ฉันไม่ต้องการให้นายไปกับฉัน นายอย่ากระตุ้นแม่ของฉันเสีย"
 ลั่วอู้พูดอย่างเศร้าสร้อย "ก็ได้ ผมไม่ไป แต่ว่าพี่ต้องเอากลองหยกนี้
 ให้เธอ พี่รับปากผมแล้วว่า จะเอาให้เธอในวันแต่งงาน"
 เวินเสี่ยวซุยกลัวว่าลั่วอู้จะดึงดันที่จะไปจึงรีบประนีประนอม "ก็ได้"
 หลวรุ่ยหันมาจากเบาะหน้า ก่อนพูดเสียงเบา "ฉันจะไปเป็นเพื่อนนายเอง
 ไม่ต้องตื่นตื่น"

เวินเสี่ยวซุยมองเขาอย่างซาบซึ้ง

คนขับรถพาพวกเขากลับไปที่คฤหาสน์ของลั่วอู้ เมื่อเวินเสี่ยวซุยลงจาก
 รถก็เงยหน้าขึ้นมองคฤหาสน์ตรงหน้า ในใจเปี่ยมไปด้วยรอยพันความรู้สึก
 วาสนาที่ทำให้ได้มาเจอกันได้สิ้นสุดและถูกทำลายลงทีนี้ รักแรก รักที่หนักแน่น
 และรักที่บิดเบี้ยวจนกลายเป็นความมีดมนในที่สุดก็เกิดขึ้นทีนี้เช่นกัน นี่คือ
 สถานที่ที่เขาไม่เต็มใจจะกลับมาเหยียบที่สูงสุดในโลก แต่ก็เป็นที่ที่ทั้ง
 ความทรงจำอันลึกซึ้งที่สุดให้แก่เขาเช่นกัน

ลั่วอู้ยังจับมือของเขาแน่นกว่าเดิม ก่อนจะหันไปชำเลืองมองหลวรุ่ย
 แวบหนึ่ง "พี่เพิ่งเคยมาบ้านผมเป็นครั้งแรกสินะ"

หลวรุ่ยพยักหน้าอย่างตกตะลึง ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเขารู้สึกเย็นสันหลังวาบ
 เขารู้จักลั่วอู้มานานแล้ว แต่เป็นครั้งแรกที่เขาได้มาคฤหาสน์ของลั่วอู้จริงๆ

ลั่วอู้หัวเราะ "ผมไม่เชื่อกับที่เข้าบ้านก็แล้วกัน คนขับรถจะพาพี่กลับไปเอง
 พงุ่นนี่ผมค่อยส่งพี่เสี่ยวซุยกลับบ้าน"

หลวรุ่ยพยักหน้าอีกครั้ง

เวินเสี่ยวซุยพูด "แม่เล็ก อย่าขาดการติดต่อนะ เจอกันพงุ่นนี้"

"เจอกันพงุ่นนี้"

หลังจากหลวรุ่ยกลับไปแล้ว ลั่วอู้ก็ก้มลงจูบผมของเวินเสี่ยวซุย "ยินดี
 ต้อนรับกลับบ้าน"

เวินเสี่ยวซุยกำหมัดแน่น ไช่เย่นพุงขึ้นสูสมอง เมื่อเขาได้ยินคำเพียง
 ไม่กี่คำที่เรียบง่ายเช่นนั้นก็รู้สึกเย็นยะเยือก เขารู้ว่าลั่วอู้ซึ่มความโกรธไว้

ตลอดเวลาที่เขาจากไป บางทีทุกฉากทุกตอนในเวลานี้อาจทำให้ลัว้อี้ถึง
ความทรงจำบางอย่างที่ไม่อยากนึกถึงก็เป็นได้

"มัวตะลึงอะไรอยู่ เข้ามาสิ" ลัว้อี้จูงมือของเวินเสี่ยวฮุยเข้าไปในคฤหาสน์
ก่อนจะยืมแล้วเอ่ย "ตอนที่บ้านหลังนี้ขาดพี่ก็เหมือนขาดจิตวิญญาณไป
อย่างนั้นแหละ มันกำลังรอเจ้าของของมันอยู่"

"ฉันไม่ใช่เจ้าของของที่นี่" เวินเสี่ยวฮุยทนไม่ได้กับน้ำเสียงอันมิดมน
ของลัว้อี้

"ผมบอกว่าใช่ก็ใช่สิ" ลัว้อี้หันตัวมาผลักเวินเสี่ยวฮุยติดประตู ประตูที่ยัง
ปิดไม่สนิทถูกเวินเสี่ยวฮุยผลักอย่างแรงจนเกิดเสียงดัง 'ปัง' เขายังไม่ทันจะ
ได้สติจากอาการตกใจ ริมฝีปากอู๋ๆ ก็เข้ามาประกบแล้ว ในทรงอกของเขา
เต็มไปด้วยกลิ่นลมหายใจของลัว้อี้

ลัว้อี้โอบเขาไว้ระหว่างแขนของตัวเองแล้วล็อกท้ายทอยของเขา ขณะที่
กำลังจูบอย่างแรงอยู่นั้นก็แทบรอไม่ไหวที่จะสอดมือเข้าไปในกางเกงของเขา
เพื่อคว้าก้อนเนื้อนุ่มๆ นั้น

เวินเสี่ยวฮุยครางเสียงต่ำ ขณะที่คิดจะขัดขึ้นมือก็หยุดชะงัก ทำไม
ต้องทำเรื่องที่ไร้ประโยชน์ด้วย เขาคิด การยั่วโมโหลัว้อี้จะมีประโยชน์อะไร
ก็เหมือนที่เขาพูดเองว่ามันเป็นแค่การร่วมรักเท่านั้น

"ผมอยากจะ..." ลัว้อี้หายใจหอบอยู่ข้างหูของเขา "อยากจะมีอะไรกับพี่
ตรงนี้เลย อยากจะมีอะไรกับพี่ตรงไหนก็ได้ในบ้านหลังนี้เหมือนเมื่อก่อน"
จากนั้นก็ออกแรงดึงกางเกงของเวินเสี่ยวฮุยแล้วพลิกตัวกดเขาไว้บนพรม
หนังแกะหนาๆ

เวินเสี่ยวฮุยกัดริมฝีปาก เขามองข้ามไหล่ของลัว้อี้ไปยังโคมไฟระย้า
ที่ห้อยอยู่เหนือศีรษะ เมื่อลัว้อี้สอดนิ้วเข้าไปในบริเวณที่ยากจะบรรยายนั้น
เขาก็ลืมนึกได้ถึงความเค็มของเลือดในปาก ดวงตาของเขาค่อยๆ ล่องลอย
ร่างกายเกร็งและแข็งทื่อ ขณะที่ริมฝีปากของลัว้อี้จูบหน้าอกของเขาอยู่นั้น
เขาก็จินตนาการภาพว่าถูกลิ้นของอสรพิษवादผ่าน มันทั้งอันตรายและ
น่าพิศมัย ชวนให้ผู้คนหวาดกลัวจนตัวสั่น ทว่าก็ยังระคนไปด้วยความตื่นเต้น

นำเข้ายวนที่ไม่สามารถบรรยายได้

ลั่วอู้ในอดีตอนโยนและสุภาพอยู่เสมอ ทว่าลั่วอู้คนที่ไม่จำเป็นต้องเสแสร้งอีกต่อไปแล้วนั้นยังคงสามารถทำตัวเป็นคู่รักที่สมบูรณ์แบบในวันธรรมดาได้ แต่ทันทีที่ถอดเสื้ออีกฝ่ายก็ดูร้ายและรวดเร็วราวกับสัตว์ร้ายที่หลุดออกมาจากกรง คืบคลานเวียนเลี้ยวซุ่มตีมากเกินไปถึงจำทุกอย่างได้เพียงเลือนราง แต่ตอนนี้เขาตื่นตัวเป็นที่สุด ตื่นตัวจนกระทั่งสามารถมองเห็นความปรารถนาที่ลึกซึ้งและรุนแรงภายในดวงตาของลั่วอู้ เมื่อมองไปยังใบหน้าที่บิดเบี้ยวของลั่วอู้ มองดวงตาที่แดงก่ำเนื่องจากความปรารถนาที่จะครอบครองอันแรงกล้า โดยเฉพาะความพึงพอใจในชั่วขณะที่ลั่วอู้สอดใส่อย่างดุเดือดนั้น มันเหมือนว่าเขาได้ครอบครองโลกทั้งใบแล้ว

ในไม่ช้าเขาก็ไม่สามารถมองสำรวจลั่วอู้ได้อีกต่อไป แม้แต่การควบคุมสติของตัวเองก็กลายเป็นเรื่องยากภายใต้การลงทัณฑ์อันแข็งแกร่งของลั่วอู้ เขาทำได้เพียงจมดิ่งอยู่ในห้วงสมุทรรแห่งราคะตามการเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย โลกเบื้องหน้าของเขาพลิกกลับ พื้นที่ที่คุ้นเคยตรงหน้าบิดเบี้ยว สติของเขากระจัดกระจาย...

ลั่วอู้เปลี่ยนสถานที่และท่วงท่าต่างๆ ราวกับเป็นบ้า พวกเขาช่วยกันแรงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ฟ้าสว่างจนกระทั่งภายในห้องมืดสนิท คล้ายต้องการแพร่กระจายกลิ่นอายของทั้งสองคนที่พัวพันกันไปทั่วทุกซอกทุกมุมของคฤหาสน์หลังนี้ เหมือนพิธีพิสดารและลามกอนาจารบางอย่าง เพียงเพื่อขังเวียนเสียวซุ่มไว้ในมือตลอดไปรวมถึงหัวใจของเขาด้วย

เวียนเสียวซุ่มรู้สึกตื่นตระหนกในช่วงแรก จากนั้นก็หวาดกลัว จนกระทั่งหมดสติในท้ายที่สุด ทั้งร่างกายและจิตใจของเขารู้สึกได้ถึงธรรมชาติของสัตว์ร้ายอันไม่มีที่สิ้นสุดในตัวของลั่วอู้ ทุกครั้งที่อีกฝ่ายกระแทกเข้ามาในร่างกายของเขานั้น เขาเข้าใจยิ่งกว่าตอนไหนๆ ว่าลั่วอู้กำลังแก้แค้นต่อการที่เขาจากไป และกำลังร้องขอในสิ่งที่พวกเขาขาดหายมาตลอดสองปี โดยใช้ความสุขที่บ่าคั่งและสิ้นหวังนี้เพื่อเตือนสติไม่ให้เขาหลงลืมชั่วชีวิต นอกจากนี้ เขาก็ยิ่งเข้าใจมากขึ้นว่าครั้งนี้เขาคงไม่มีวันหนีจากคนคนนี้ได้อีกแล้ว...

เมื่อวินเสี่ยวซุยตื่นขึ้นมามายนอกหน้าต่างมืดมิด เขาพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนเตียง เขาจำไม่ได้ว่าหมดสติไปตั้งแต่ตอนไหน จำได้เพียงแค่ว่า ลัวอี้ได้มอบความทรงจำที่ชวนตัวลั่นให้แก่เขา

ร่างกายปวดเมื่อยไปหมด ลำคอแห้งผาก วินเสี่ยวซุยกัดฟัน ต้องการจะลุกขึ้นมาเติมน้ำ ทว่าทุกส่วนของร่างกายกำลังประท้วงทุกการเคลื่อนไหวนี้ ลัวอี้ตื่นขึ้นก่อนถามเสียงเบา "เป็นอะไรไป อยากเข้าห้องน้ำหรอ"

วินเสี่ยวซุยเหลือบมองอีกฝ่ายอย่างดูร้ายท่ามกลางความมืด "เติมน้ำ" เสียงของเขาแหบแห้งทันทีที่อ้าปาก

ลัวอี้พลิกตัวลงจากเตียง ไม่ช้าก็รินน้ำแก้วหนึ่งกลับมาแล้วยื่นมันมา จรดริมฝีปากของวินเสี่ยวซุย

วินเสี่ยวซุยเติมน้ำอีกๆ เมื่อของเหลวสดชื่นไหลผ่านลำคอที่แห้งผาก ก็จับแสบราวกับถูกไฟเผาเผา

ลัวอี้ลูบคลำใบหน้าของเขา "ยังอยากดื่มอยู่ไหม"

วินเสี่ยวซุยส่ายหน้า

"หิวไหม"

วินเสี่ยวซุยนอนกลับลงไปบนเตียง ไม่อยากพูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว

ลัวอี้พูดอย่างอ่อนโยน "ทำให้พี่เหนื่อยแล้ว พอลกลับมาที่นี้ก็มี ความทรงจำเยอะเกินไป ผมเลยควบคุมตัวเองไม่ได้..."

วินเสี่ยวซุยเอานู่นขัดกับหมอน หวังว่าจะไม่ได้ยินเสียงของลัวอี้อีก แต่เขาก็ยังมีหูอีกข้างหนึ่ง

ลัวอี้โอบเอวของเขาจากด้านหลัง "เพิ่งจะตีสึกว่าๆ เวลานี้มันน่าอัดอัดจริงๆ พี่ก็นอนต่ออีกหน่อยเถอะ"

วินเสี่ยวซุยยังคงเงียบงัน

ลัวอี้จูบคอของเขา "แต่ว่าตอนนี้พี่ก็กลับมาเกือบสิบชั่วโมงแล้ว คงนอนต่อไม่หลับแล้วละ ผมนั่งคุยเป็นเพื่อนพี่ดีไหม"

"ฉันอยากนอน" วินเสี่ยวซุยพูดเสียงต่ำ

ลัวอี้หัวเราะเบาๆ "พวกเราคุยกันไปเรื่อยๆ เดี๋ยวพี่ก็นอนไปเองแหละ"

เขาอดไม่ได้ที่จะจูบวินเสี่ยวซูอีกครั้ง "พี่ชอบหรือเปล่า ไม่มีใครทำให้พี่
พึงพอใจไปกว่าผมแล้วสินะ พี่คงอยู่ตลอดเวลา คงได้นำฟังมาก
เสียตายที่ผมไม่ได้ถ่ายคลิบเอาไว้"

ใบหน้าของวินเสี่ยวซูร้อนผ่าว ดวงตาทั้งคู่เบิกกว้างอยู่ในความมืด
"พี่ยังจำคลิบที่พวกเราเคยถ่ายกันได้ไหม สองปีมานี้เวลาที่ผมคิดถึงพี่
ก็จะเปิดมันขึ้นมาดู พี่ทั้งมีเสน่ห์และอร่อยแบบนี้ผมจะปล่อยพี่ไปให้คนอื่น
ได้ยังไง" ล้วงอืพลิกตัววินเสี่ยวซูให้หันเข้าหาตัวเอง "สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ
ในโลกใบนั้นนอกจากพี่แล้วก็ไม่เคยมีใครที่รักผมจริงๆ"

วินเสี่ยวซูใจสั่น เขาสามารถมองเห็นดวงตาที่ล้าลึกดูมหาสมุทรของ
ล้วงอืผ่านแสงจันทร์ มันดูเหมือนมีความรู้สึกถึงบางอย่างที่สามารถทำให้คน
จนน้ำตายได้ เขาแอบหยิกตัวเองแล้วพูดอย่างเย็นชา

"หย่าหย่าทำเพื่อนายมากขนาดนี้ ทำยที่สุดแล้วเธอเป็นอะไรในสายตา
ของนายเธอ"

"พี่ไม่เข้าใจ แม่เป็นคนที่ขัดแย้งในตัวเองมาก เธอเกลียดที่ผมเกิดมา
กลัวว่าผมจะเติบโต แต่ก็ไม่สามารถตัดความผูกพันของความเป็นแม่ได้
เธอรักผมมันเธอ ก็อาจจะใช่ แต่ในเวลาเดียวกันเธอก็เกลียดและกลัวผม
เพราะอย่างนั้นผมถึงได้บอกว่าการตายของแม่คือการหลุดพ้น ไม่ได้แค่หลุดพ้น
จากเขาคอนันต์ แต่เธอยังเลือกที่จะออกไปจากความทรงจำต่อความรู้สึก
บิดเบี้ยวที่มีให้ผมด้วย อันที่จริงเธอก็อยากจะไปจากผมนั่นแหละ"

วินเสี่ยวซูรู้สึกเย็นวบบในใจ ล้วงอืไม่เคยกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ออกมาเลย
ทว่าแค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ลายหัวใจของเขาให้แตกเป็นเสี่ยงๆ เขาอดไม่ได้
ที่จะคิดว่าตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมาพี่สาวของเขาต้องทนทุกข์กับความทรงจำ
แบบไหนบ้าง เธออยู่กับหมาป่าชั่วร้ายและให้กำเนิดลูกหมาป่าอีกตัวหนึ่ง
ถึงตอนนี้แม้กระทั่งเขาเองก็ยังรู้สึกว่สิ่งที่หย่าหย่าเลือกนั้นดีที่สุดในสำหรับเธอ
แล้ว

"จะนั่นถึงมีแค่พี่" ริมฝีปากอ่อนนุ่มของล้วงอืจูบปลายจมูกของเขา
"มีแค่พี่ที่เคยรักผมอย่างบริสุทธิ์ใจ"

เวินเสี่ยวซุยพูดด้วยน้ำเสียงล้าลึก "นายต้องให้ฉันพูดอีกสักทีครั้งว่า คนที่ฉันเคยรักไม่ใช่ นาย"

"ถึงจะเป็นผมคนที่เคยเสแสร้ง แต่นั่นก็คือผมเหมือนกัน ลั้วอีกคนนั้น ที่พี่ชอบก็คือผม ไม่ใช่คนอื่น ผิดทุกตารางนิ้ว ทุกรายละเอียดที่พี่ชอบ ผมสามารถให้พี่ได้ ถึงผมจะเคยโกหกพี่หลายครั้ง แต่ความรู้สึกที่ผมมีให้พี่ เป็นของจริง เพราะงั้นให้ออกาสผมสักครั้งเถอะนะ ผมสามารถให้พี่ได้ทุกอย่าง ที่พี่ต้องการ"

เวินเสี่ยวซุยวางมือบนหน้าอกของลั้วอ้อแล้วค่อยๆ ดันตัวออกห่าง ดวงตา ที่เป็นประกายของเขามองตรงไปยังอีกฝ่าย

"ลั้วอ้อ มันเป็นไปได้ไม่ได้ ทำไมนายยังไม่เข้าใจอีก นอกเสียจากว่าเวลา จะเดินถอยหลังแล้วนายไม่เคยโกหกฉัน ไม่อย่างนั้นอะไรก็เป็นไปไม่ได้ทั้งนั้น นายอยากให้ฉันอยู่ข้างนาย ฉันไม่มีทางเลือกอื่น นายอยากร่วมรักฉันก็ทำให้ นายอยากให้ฉันทำยังงั้นก็จะรับปาก ตราบใดที่นายไม่ทำให้ครอบครัวและ เพื่อนของฉันเดือดร้อนก็พอ แต่ระหว่างพวกเราก็คงเป็นได้แค่นี้กลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้อีกแล้ว"

ลั้วอ้อคว้ามือของเขา "แล้วพวกเราเป็นอะไรกัน"

"นายอยากให้มันเป็นแบบไหนก็แบบนั้นแหละ แฟน คู่นอน ความสัมพันธ์ แบบอุปถัมภ์ แล้วแต่นายเลย" เวินเสี่ยวซุยพูดเสียงเบา "ลั้วอ้อ นายเก่ง ฉัน ชื่นชมนาย ฉันปล่อยให้ นายจัดการ แต่สิ่งเดียวที่นายจัดการไม่ได้ก็คือหัวใจ ของฉัน พวกเราอยู่ในความเป็นจริงกันแล้วเล่นไปตามน้ำเถอะ" พูดจบเขาก็ พลิกตัวกลับไปอีกครั้ง เพราะไม่อยากเห็นหน้าของลั้วอ้ออีก

ลั้วอ้อมองดูแผ่นหลังที่เย็นชาของเวินเสี่ยวซุย เขากำหนดแน่วจนขื่อ นิ้ว ส่งเสียงดังกรอบแกรบ เมื่อก่อนเขาไม่เคยรู้เลยว่าเวินเสี่ยวซุยจะเด็ดเดี่ยวและ แน่วแนขนาดนี้ มาถึงตอนนี้เขาก็ได้รู้ซึ่งด้วยหัวใจที่เต็มไปด้วยบาดแผลแล้ว

ทั้งสองคนนอนไม่หลับทั้งคืนแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีกแม้แต่คำเดียว เวินเสี่ยวซุยลืมตาจนฟ้าสว่าง เขาผืนลุกขึ้นมาอาบน้ำและเตรียมตัวไปรับแม่ ที่สนามบิน

ลั๋วอื่ก็ลุกขึ้นเช่นกัน จากนั้นก็เลือกเสื้อผ้าและทำอาหารเข้าให้เขาเจียบๆ แล้วให้คนขับรถไปส่งเขาที่สนามบิน

ก่อนจะออกจากคฤหาสน์ลั๋วอื่ก็ก้มหน้าลงจูบหน้าผากของเขา "ถ้าผมติดกับพีลิบปี ยี่ลิบปี หรือทั้งชีวิตจะมีสักวันที่พี่จะยกโทษให้ผมได้หรือเปล่า"

เวินเสี่ยวซูยชำเลืองมองเขาเจียบๆ แล้วหมุนตัวจากไป

หลังจากมองแผ่นหลังของเวินเสี่ยวซูยที่หายเข้าไปในรถแล้ว ลั๋วอื่ก็หยิบมือถือออกมา เขากดเบอร์โทรศัพท์เบอร์หนึ่งแล้วโทรออก เสียงทุ้มต่ำสะท้อนอยู่ในห้องนั่งเล่นที่ว่างเปล่า "...ฉันต้องการให้นายทำอะไรบางอย่าง" เขาไม่มีความอดทนพอที่จะรอได้นานถึงขนาดนั้น เขาอยากเห็นเวินเสี่ยวซูยยิ้มให้เขาอีกครั้ง ไม่ว่าเขาจะต้องจ่ายด้วยอะไรก็ตาม

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3KBTwUm>